

LBRIS

We know
books

MAREA DESPĂRTIRE

7 povestiri aproape romantice

Volum editat de
Teodora MATEI și Bogdan HRIB

© Tritonic pentru prezenta ediție.

Marea despărțire – 7 povestiri aproape romantice
Volum editat de Teodora Matei și Bogdan Hrib

Copyright © TRITONIC 2023 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu
recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția: *Mystery & thriller* este coordonată de Bogdan Hrib.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Marea despărțire : 7 povestiri aproape romantice / vol. ed. de Teodora
Matei și Bogdan Hrib. - București : Tritonic Books, 2023
ISBN 978-606-749-718-2

I. Matei, Teodora (ed.)
II. Hrib, Bogdan (ed.)

821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan
DTP: Ioan Dorel Radu
Editor: Rebeca Cojocar
Comanda nr. CAS01 /2023
Bun de tipar: Noiembrie 2023
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al
editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

*În loc de introducere la „Marea despărțire”
sau Argumentul editorilor / 7*

DĂNUȚ UNGUREANU
Fata de pe trotuar / 10

ANAMARIA IONESCU
Veranda de sud-est / 30

LUCIAN-DRAGOȘ BOGDAN
În clipa asta, nu / 50

DANIEL TIMARIU
Ai grijă ce-ți dorești / 70

TEODORA MATEI
Scrisoare de adio / 82

BOGDAN HRIB
Farul din Nordwijk Aan Zee / 102

MIRELA OPREA
Aripă frântă / 116

ÎN LOC DE INTRODUCERE LA „MAREA DESPĂRTIRE”

SAU

ARGUMENTUL EDITORILOR

Stimați cititori,

Suntem siguri (măcar sperăm) că mulți dintre voi ați citit deja „Schițe de iubire” și „Castele de nisip”. A trecut cam mult timp chiar și de la a doua ediție a... Schițelor, cea numită 2.0. Mai exact doi ani.

Și, dacă tot aniversează, în 2023, Tritonic 30 de ani de la înființare, ne-am gândit să vă oferim o altă culegere de povestiri romance. Sunt 7... De ce 7 și ce vrea să semnifice acest număr? Vă lăsăm pe voi să credeți ce vreți, în această epocă a misterelor și conspirațiilor, dar credem că lista de autori e foarte cuprinzătoare și veți găsi personaje și întâmplări care să vă placă și să vă prindă.

Și de ce... aproape romantice? Aici e mai simplu de răspuns. Unii dintre autori sunt un pic mai aplecați spre zona de „mistere și fiori”, deci n-am vrea să vă ia prin surprindere vreoa... despărțire mai abruptă imaginată de ei.

Dar să nu mai lungim introducerea. Vă dorim să vă bucurați de poveștile din volum cu o cafea tare, un ceai fierbinte, un dulce gustos sau... cu ce vă doriți voi.

Mulțumim.

Teodora și Bogdan
Octombrie 2023

FATA DE PE TROTUAR

1.

S-au dus de-atunci treizeci și trei de ani.

O zărisem încă de când mă pregăteam să traversez „George Călinescu” la intersecția cu „Carol”. Tropăiam mărunț și înjuram semaforul, că nu se mai schimba odată, dar îl spurcam rânjind cu gura până la urechi.

Începuse un martie scârbos, cu ticăloasa de zloată care se urca pe carâmbii încălțărilor și-și dădea drumul în șosete, clipocind acolo până la moartea degetelor. Nu că-n lunile din urmă ne-am fi bucurat de altceva. Iarnă ca la București, palme de lapoviță peste ochi și mașini în faza terminală, gemând acoperite cu noroi, printre troienele înnegrite de eșapamente.

Da, o văzusem de la vreo sută de metri, fiindcă între mine și ea nu se rătăciseră decât cinci, șase alți nefericiți. Eu, însă, spre deosebire de ei, aveam sufletul atât de ușor că aproape mă smulgea din bocanci, să mă ridice deasupra tuturor, ca un balon cu aer cald.

Pe vremea aia nenorocită, afișa un costumaș cu fusta scurtă-scurtă, două palme peste genunchi și-un sacou strâmt, mulându-se pe minunățiile de sub bluza din pânză albă. Luase poziția fotomodelului profesionist, cu un picior în fața celuilalt (of, Doamne, ce piese...) și puțin îi păsa de urgia care ne dădea târcoale.

Semaforul s-a făcut verde pentru pietoni, iar eu m-am apropiat cu pas vioi. Mai aveam zece, doisprezece metri și atunci patronii, ori eunucii frumoasei, au năvălit pe ușa din dreptul ei, înhățând-o ca-n filmele cu mafioți. Mi-o răpiseră de sub nas, ducând-o înăuntru cât ai zice pește, la subsuoară, căci era tare firavă și ușurică.

Altul, în locul meu, ar fi rămas șocat, dar eu nici n-am clipit. Când am ajuns lângă ușa ferecată cu arabescuri de fier forjat, am intrat la rândul meu.

În primul rând, era locul spre care mă mânau planurile din după-amiaza aia. La etajul patru al clădirii, unde, într-o garsonieră cochetă și atât de caldă că-ți lepădai țoalele imediat ce-i treceai pragul, *mă aștepta iubita mea Filipa, Fil, doar in bikini și-un tricou inutil...* (extras din patrimoniul textelor spontane).

În al doilea rând, îi cunoșteam pe răpitori. Băieții lucrau la parter și, de câte ori îmi făceam drum pe-acolo ne salutăm veseli, schimbând porcărioare, cu pretenții de spirit.

În al treilea rând, fata pe care o zărisem mai înainte, îndemnându-mă să iușesc pasul, nu era chiar una pentru care aș fi sărit și-n foc, ori m-aș fi vârat în cine știe ce belele. Era doar o gagică de carton, ce-i drept în mărime naturală, pe care o scoteau pe trotuar, când vremea nu se obrăznicia, ca acum, să le facă reclamă. Afacerii îi zicea „Anunțul publicitar”, ori cam așa ceva. Imitației de domnișoară nu-i dădusem deocamdată un nume, deoarece bârfele goneșca vântul, iar iubita mea era geloasă din fire, prefăcând orice adiere într-un uragan.

Am schimbat replicile cu golani veseli și m-am avântat pe scări, căci când te așteaptă o iubită în carne și oase nu-i deloc romantic să chemi liftul. Cu coada ochiului am zărit-o pe frumoasa răpită, pusă la uscat în atelierul

băieților, care o sprijiniseră de-un perete, cu capul în jos. Cu toate astea, fustița nu-i alunecase, deci nu dezvăluise nimic indecent...

2.

– Hei, Fil...

– Heiii, Dănilă, Daniel cel tembel, nădușit și murdărel!

Îi dădea mâna să mă ia la mișto, că doar nu ea urcase patru etaje pe casa scării, în fugă.

– Ce faci?

– Ce faci?

– Eu am întrebat prima. Hai, fraiere, dă-ți jos haina de chinchilla, scoate ciocatele din piele de crocodil, zvârle ciorapii murați la coșul pentru ciorapi murați și vino în brațele mele divine, să-ți șterg mucii...

Se pricepea ca nimeni altcineva, draga mea, draga de ea, cum să resusciteze un naufragiat, un supraviețuitor al vremii rele. Ne știam de mult, puteam zice „de mici copii”. Colegi de bancă în toate școlile, colegi de muncă într-o vreme. Epoca de aur a iubirii noastre, aia care degrabă ne îmbrâncise în așternuturi, nu cuprindea însă decât vara trecută, apoi o toamnă și, uite, acest jalnic *fake* hibernal.

Era minunat în garsoniera drăguței mele. Niciodată nu-mi imaginam alt loc în care m-aș fi putut afla. Încercasem Hawaii, fața nevăzută a Lunii, Insula Paștelui, ori chiar grădina Edenului, dar abandonam iute fanteziile și reveneam în cuibul cald, intoxicat cu iubire, din „Carol” șase-șase, etajul patru.

Aveam jocurile noastre preferate, nu mai mult de cinci minute, mici dueluri verbale, adesea cu o limbă de lemn

care ne umplea de așchii. Ne tachinam, chipurile, până ce presiunea creștea de ajuns în pistoanele inimilor și ne luam în brațe să ne pupăm la greu, dându-le naibii de vorbe. De altfel, cum să mai vorbești cu limbile împletite printre buze, respirând pe rând, după modelul „acum îți sorbi eu sufletul, pe urmă mi-l sorbi tu”?

Ne-am iubit, goi și sinceri (oare nuditatea atrage după sine o anume franchise, ori invers?) până s-a făcut seară și pe margine de pat am prins, ca de obicei, să țes o stratagemă de retragere. Nu-i poți spune iubitei, pur și simplu, după ce ți s-a dăruit, vorba ceea, cu trup și suflet, propulsându-te dincolo de hotarele galactice, „ei, măi fată, eu de-acuma mă cam duc...”

Cu toate astea, cum zicea unul, așa merg lucrurile.

– Oare cât să fie ora? am întrebat într-o doară, ca și cum nu mi-ar fi păsat.

Era cea mai jalnică încercare, dar n-am habar de ce nu mă străduiam ca data viitoare să scornesc altceva, care să-mi iasă mai bine. De fapt, poate că într-adevăr nu-mi prea păsa.

Filipa n-a catadicsit să-mi răspundă. S-a răsucit doar, dezlipindu-și tâmpla de pieptul meu, din care fugiseră mai toate suspinele erotice, și mi-a dat brânci cu piciorul, mișcare îndelung exersată.

– E ora la care trebuie să te cari, Dănilă. Nu uita să-mi lași banii pe noptieră, să n-am bebele cu peștele meu.

O poantă cam groasă, la drept vorbind, dar cine eram eu s-o judec, din moment ce repetam figura asta de atâtea luni?

– Hai, Fil, nu mai vorbi așa... am bodogănit făcând un pic pe ofensatul în timp ce mă ridicam să caut chiloții, ciorapii, tot echipamentul.

Dar n-a ținut. Înainte să-mi leg șireturile bocancilor, m-a împins ușurel către ușă, așa, despuiată, și-acolo mi-a

făcut din nou vânt, fără să-i pese că pe palier, de pildă, s-ar fi putut afla vreun vecin. N-am găsit ceva mai inteligent la despărțire decât să-i întind buzele țuguiate. Le-a atins în fugă și gura ei nu mai era vietatea umedă, fierbinte, din urmă cu câteva ore, ci o ștampilă abrazivă, amăruie.

– Data viitoare gândește-te dacă mai merită să ostenești patru etaje pe scări, a zis și-a închis ușa atât de iute că era să rămân cu buzele pe furnir.

Am coborât melcul nesfârșit al treptelor, cam descumpanit, dar nu chiar îngrijorat. Oare vrusese să-mi transmită și *altceva* în afară de mofturile obișnuite?

„Danil, Dănilă, Daniel, doar atât mai e între noi, două, trei partide de amor săptămânal, niște glumițe răsuflate și-o retragere cu torțe pe-nserate?”

„Fil, dar plimbările de mână prin Cișmigiu, băncuțele, ieșirile cu bărcuța, înghețatele, bericile? Dar filmele de artă la Cinematecă, comentariile de după și chiar în timpul proiecției? Dar ieșirile cu gașca, dar duminicile pe strand, dar...? Ești nedreaptă.”

„Oh, pardon, uitasem diminutivele, bonusurile de vreme frumoasă și bețiile cu bețivanii tăi.”

La urma urmei, conveniserăm să nu ne mutăm împreună, să nu lustruim prin uzură frumoasa noastră poveste de concubinaj. Iar de căsnicie și caznele ei (copii, rate, vacanțe banale, buget comun) ne temeam amândoi atât de tare că nici nu puteam rosti cuvântul.

Trebuie că aveam totuși o față poetico-îngândurată, căci la parter, când treceam prin dreptul „Anunțului publicitar”, unul dintre băieții veseli mi-a tăiat calea, cu chef de vorbă.

– Gata vizita? Deja? m-a întrebat, făcându-mi cu ochiul.

În mod normal, i-aș fi dat peste nas, dar măsura vreun metru nouăzeci și nasul se vedea cam sus.

– Eh, puicuțele... i-am răspuns, străduindu-mă să par plictisit, dar și satisfăcut totodată, ca profesionistul care și-a mai făcut o dată treaba, fără să depună vreun mare efort. Nu știi?

– *Oh, yes, man, chicks, man!* s-a entuziasmat el în limba pe care o studia cu ardoare, pregătindu-se de capitalismul care avea să dea năvală peste noi cât de curând.

Și s-a dus dând din cap. Ieșind din clădire, am constatat că scosese din nou la produs fata de carton. Vremea se reparase. Până închideau ei prăvălia, peste vreo două ceasuri, avea timp, sărmana de ea, să mai atragă niscaiva clienți. Dictatura de-abia fusese trasă pe linie moartă (metaforic vorbind, dar și la propriu), poporul țesea planuri nemaipomenite, investitorii străini erau cu ochii pe noi ca pe buteliile de aragaz. Așa că de ce să nu-ți imaginezi că până la șapte seara, mai multe zeci, poate sute, de cetățeni urmau să calce pragul „Anunțului publicitar”, sporindu-i profitul? Optimismul e secretul oricărei afaceri de succes.

Ca un făcut, iluminatul stradal sucombese chiar în dreptul nostru. Nu i-am putut distinge trăsăturile decât când m-am apropiat la vreun metru și atunci destul de greu, prin generozitatea felinarelor și ferestrelor înconjurătoare.

– Nu ți-i frig, măi fată? am întrebat-o duios.

Cumva mi-a părut, lumina săracă jucându-mi fără îndoială feste, că pe fețișoara ei fotocopiată își făcuse loc, de la prânz, când ne văzuserăm ultima oară, un soi de tristețe. Și-am simțit, bizar, că nu e orice fel de tristețe, ci una care mi se adresa mie.

„Haida-de, Danilo, mi-am zis, ai început să te visezi în «Portretul lui Dorian Grey»... Ori, te pomenești că tânăra asta și Filipa au conversat cât timp am coborât eu de la etajul patru, plângându-se una celeilalte de odiosul

comportament masculin, același indiferent de regimul politic aflat la putere. Cu gagicile nu poți ști niciodată”.

Mă plesnise cheful monstruos de-o halbă, sau mai multe, în tovărășia vicioasă a vreunui amic, sau mai mulți, la una ori alta dintre cârciumioarele de care împrejurimile nu duceau lipsă. Telefonul mobil încă nu se inventase, în orice caz nu fusese introdus în patria noastră abia pornită pe meandrele democrației, așa că am pornit în căutarea unui aparat public, cu fise.

3.

În cele din urmă, cu toată împotrivirea, ultimele urme ale iernii s-au șters. A ieșit soarele de-a binelea, au topăit ghiocicii pe tarabele florăreselor, frigul s-a prefăcut în adieri călduțe, alea-alea. Era primăvară nu numai în calendar, ci și pe străzi, în inimi, pe chipurile oamenilor. Ori, se știe, după cum glăsuiesc poeții, sau scenariștii filmelor romantice, odată cu înstăpânirea frumosului anotimp, dragostea înmugurește și dânsa, în explozii minuscule, nenumărate, ca ninsoarea abundentă a primelor flori de zarzăr.

Cu toată această punere în scenă, n-aș fi zis, în ce mă privea, că dorul de Filipa mă copleșise peste măsură. Dar nici din partea ei nu simțeam suflând vreun vânt prevestitor de furtuni pasionale. Pur și simplu ne vedeam mai departe de rutinele noastre săptămânale, ea cu joburile ei de-acasă, eu cu ale mele, Cișmigiul, bărcile, cinemateca, berile, ștrandul de duminică și, de asemenea, de două ori pe săptămână, pe la unu după-amiaza, unu trecut fix, garsoniera din „Carol” șase-șase, etajul patru.

Ah, Filipa, Fil, suflet de femeie volatil, într-un trup de copil...

De-acum, domnișoara cartonată de la „Anunțul publicitar” mă întâmpina negreșit, de fiecare dată, și înainte de a mă avânta pe scara infernală schimbam, dacă nu vorbe, căci nu mă încumetam cu imaginația chiar așa departe, măcar priviri cu subînțeles, ca ale unor complici. Zâmbetul atât de proaspăt peste iarnă se estompase cumva, nu mult, doar cât să aducă mai degrabă a surâs reflex la amintirea despre ceva pierdut. Ochii care, în urmă cu numai vreo lună, păreau că-i induc trecătorului o transă ușoară, se tulburaseră ușor. Până și straietele de pe dânsa, deși continua să le poarte cu dezinvoltă eleganță, sau invers, nu mai aveau strălucirea din urmă cu un timp.

Erau, fără îndoială, efectele inevitabile ale intemperțiilor trecute și chiar mi-am zis, la una din vizite, „Dănilă, în lumea fetelor de carton trecerea vremurilor și-a vremii lasă urme mai vizibile decât în asta a noastră, a ființelor din carne și oase”. Iar mai sus, pe la etajul doi, la un popas pentru refacerea suflului: „Curând, o să tânjim după alta, s-o înlocuim pe asta veche, semn al sentimentelor și jurămintelor reînnoite...”. Am chicotit, firește, la o asemenea bazaconie. Gâlgâitul râsului a curs pe scară, spre parter, unde băieții nu mai pridideau să ia și să dea anunțuri.

Și iar mi-a deschis iubita mea Filipa, și iar ne-am înțepat vreun sfert de ceas, în acupunctura glumelor.

(„Danil, Daniel, așa o să ne treacă nouă viețile, din glumă-n glumă, eu una, tu două, eu șase, tu nouă? Și tot ce urmează, aceleași, mereu aceleași vorbe, aceleași, mereu aceleași gesturi? N-o să ne-ășezăm și noi, cândva, undeva, fără să flegărim, ori să ne pipăim? La urma urmei, de tras pot să mi-o

trag și singură, ca fetele... Dar n-om avea și noi de schimbat niște gânduri?"

„Ce fel de gânduri, iubita mea Fil mereu în echilibru instabil? Și ce cuvânt nasol acest «flecărim»... Eu credeam că tot ce ne spunem vine din suflet, din minte, nu doar de pe vârful limbii..."

Și iar ne-am iubit, goi și sinceri, dar parcă nu mai era chiar sinceritatea aia (nu găsesc un cuvânt mai potrivit) de peste iarnă, parcă nu dădeam tot din noi, ci doar repetam o lecție bine știută. Parcă eram unul mai tocilar decât celălalt și ne sileam să luăm aceleași note bune la toate materiile.

În fond, ce tot voia ea de la mine? Eram curățel, bine crescut, prostia nu mă dădea afară din casă, dar nici istețimea nu-mi deschidea niște porți de palate. Brânză bună în burduf de câine, cum se zice despre bărbatul mediu, ăla care viețuiește mai cu seamă în cercurile de la marginea țințelor feminine. Nu în punctul negru din centru, unde n-ai loc de miliardarii tineri, geniali și frumoși. Și, de asemenea, n-ai loc de snopurile de săgeți deja trase, că toate, dragele de ele, ochesc în același loc.

Dar mai ales (asta, ca piesă de greutate, am lăsat-o la urmă), îi eram loial, foarte loial, cel mai loial. Când mă uitam în jurul meu, toți băieții și bărbații cu care aveam legătură zburdau de mai mare dragul, ca fluturașii din floare-n floare, cum ne învață banal folclorul. Ori eu nu mă uitam în stânga, nu mă uitam în dreapta, de râdeau frații de mine ca la comediiile americane. Nu vedeam decât Filipa peste tot, doar Filipa, numai Filipa.

Drept îi că de câte ori ieșeam împreună, pe străzi, ori în parc - ce să mai zic la ștrand, unde toată lumea, nu-i așa, se despoaie de țoale și unele prejudecăți, bărbați și femei la

un loc, adulți, bătrâni, ori adolescenți bântuiți de hormoni, se holbau de mai să dea cu capetele în stâlpii felinarelor.

Iar când ne nimeream la vreun chef, ceva, sau doar una din acele terase unde stăpânește clinchetul halbelor ciocnite, și deschidea Filipa gura, se făcea liniște.

Așadar, cum mă voia? Ca ea, acolo, mai sus pe scara coeficienților de inteligență? Voia, Doamne iartă-ne, să mă schimbe? Dar nu mă vedea așa cum eram, nu vedea că deja sunt, cel puțin în ce privește făptura ei minunată, *foarte diferit* de restul masculilor?

Nu ne completam noi unul pe celălalt? Nu dăruiam la fel, unul celuilalt, în mod cât de cât egal? Mie așa mi se părea.

Se făcuse iar seară.

În garsoniera iubitei mele, „Carol” șase-șase etaj patru, era la fel de cald ca-n toate celelalte anotimpuri, doar că acum deschideam larg ferestrele și trăgeam perdeaua. Din când în când, vreo adiere de vânt o fura, făcând-o să fluture deasupra străzii, ca un stindard vestind că aici se întâmplă ceva însemnat.

Ceva însemnat? Mi-era și frică să mai zic ceva. Ședeam doar întins pe spate, sub apăsarea dulce a trupului ei. Ei și? N-o fi vreo catastrofă dacă mă prinde noaptea pe-aici, nu mă dă nimeni dispărut, vecinii nu sesizează forțele de ordine, datornicii nu bubuie cu pumnii și picioarele în ușă, să-mi înapoieze niște bani demult împrumutați. Și-apoi, ce dacă o s-o șterg tiptil, în zorii zilei, cu tenișii într-o mână și tricoul îmbrăcat pe dos? Libertatea oricum n-o să aibă de suferit.